

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 30. marca 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu – Článok 27 – Odvolanie podané proti rozhodnutiu o odovzdaní vydanému vo vzťahu k žiadateľovi o azyl – Článok 29 – Lehota na odovzdanie – Pozastavenie plynutia tejto lehoty v odvolacom konaní – Predbežné opatrenie požadované správnym orgánom“

Vo veci C-556/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Štátna rada, Holandsko) z 1. septembra 2021 a doručený Súdnemu dvoru 10. septembra 2021, ktorý súvisí s konaním:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

E. N.,

S. S.,

J. Y.,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu prvej komory, sudcovia L. Bay Larsen (spravodajca), podpredseda Súdneho dvora, A. Kumin a I. Ziemele,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: R. Stefanova-Kamiševa, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. júla 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– E. N., v zastúpení: M. J. A. Rinkes, advocaat,

* Jazyk konania: holandčina.

- S. S., v zastúpení: M. H. R. de Boer, advocaat,
- J. Y., v zastúpení: D. P. J. Cain, advocaat,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a P. Huurnink, splnomocnené zástupkyne,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Cattabriga a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. novembra 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 27 ods. 3 a článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporov medzi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko) (ďalej len „štátny tajomník“) a E. N., S. S. a J. Y., štátnymi príslušníkmi tretích krajín, vo veci rozhodnutí štátneho tajomníka, ktorými bez posúdenia zamietol ich žiadosti o medzinárodnú ochranu a nariadil ich odovzdanie do iných členských štátov.

Právny rámec

- 3 Odôvodnenia 4 a 5 nariadenia Dublin III znejú:
 - „(4) V záveroch [Európskej rady prijatých na jej mimoriadnom zasadnutí v] Tampere [v dňoch 15. a 16. októbra 1999] sa takisto konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.
 - (5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.“

- 4 Kapitola VI tohto nariadenia, nazvaná „Postupy na prevzatie a prijatie späť“, obsahuje v oddiele IV, nazvanom „Procesné záruky“, článok 27, nazvaný „Opravné prostriedky“, ktorý vo svojich odsekoch 1, 3 a 4 stanovuje:

„1. Žiadateľ... má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.

...

3. Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

- a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo
- b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo
- c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že príslušné orgány môžu bez návrhu rozhodnúť, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa odloží do prijatia rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní.“

- 5 V oddiele VI kapitoly VI uvedeného nariadenia, nazvanom „Odovzdania“, článok 29 s názvom „Modality a lehoty“ vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Odovzdanie žiadateľa... zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

...

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.“

Spory vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 6 Žalovaní vo veci samej podali 12. júla 2019, 7. októbra 2019 a 22. novembra 2020 žiadosti o medzinárodnú ochranu v Holandsku. Štátny tajomník zaslal orgánom ostatných členských štátov žiadosti o prevzatie alebo prijatie späť uvedených žalovaných. V dňoch 27. októbra 2019, 20. novembra 2019 a 19. januára 2021 tieto orgány výslovne alebo implicitne týmto žiadostiam vyhoveľi.
- 7 V dňoch 9. januára 2020, 8. februára 2020 a 16. februára 2021 štátny tajomník rozhodol o zamietnutí žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných žalovanými vo veci samej, bez toho, aby ich posúdil, a rozhodol o ich odovzdaní do členských štátov, ktoré uvedeným žiadostiam vyhoveľi.
- 8 Žalovaní vo veci samej podali proti týmto rozhodnutiam žaloby o neplatnosť na sudy prvého stupňa.
- 9 V dňoch 25. februára 2020, 16. septembra 2020 a 1. apríla 2021 tieto sudy uvedené rozhodnutia zrušili. Uvedené sudy tiež nariadili štátnemu tajomníkovi, aby prijal nové rozhodnutia o žiadostiach o medzinárodnú ochranu podaných žalovanými vo veci samej.
- 10 Štátny tajomník sa proti rozsudkom vydaným tými istými súdmi odvolal na Raad van State (Štátna rada, Holandsko), ktorá je vnútroštátnym súdom. K týmto odvolaniam pripojil návrhy na vydanie predbežných opatrení, ktorými sa domáhal, jednak toho, aby nemusel prijať nové rozhodnutie, kým sa nerozhodne o odvolaniach, a jednak toho, aby sa pozastavilo plynutie lehoty na odovzdanie. Sudca vnútroštátneho súdu vyhovel týmto návrhom 3. marca 2020, 18. septembra 2020 a 8. apríla 2021.
- 11 Vnútroštátny súd sa však pýta, či články 27 a 29 nariadenia Dublin III bránia tomu, aby sa vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia podanému správnym orgánom v rámci jeho odvolania proti súdnemu rozhodnutiu, ktorým sa zrušilo rozhodnutie o odovzdaní a ktorým sa navrhuje pozastaviť plynutie lehoty na odovzdanie. V takom prípade by bolo úlohou tohto súdu konštatovať, že táto lehota uplynula a že Holandské kráľovstvo sa tak stalo zodpovedným za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných žalovanými vo veci samej.
- 12 Uvedený súd zastáva názor, že takéto riešenie môže odôvodniť skutočnosť, že článok 27 ods. 3 tohto nariadenia sa týka len predbežných opatrení nariadených na návrh dotknutej osoby, a cieľ rýchleho určenia zodpovedného členského štátu.
- 13 Konštatuje však, že uvedené nariadenie zrejme nebráni tomu, aby dotknutá osoba mohla požiadať odvolací súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní. V opačnom prípade by hrozilo, že táto osoba bude odovzdaná do iného členského štátu a bude musieť byť vrátená do Holandska v prípade, že sa jej odvolaniu vyhovie.
- 14 Je teda možné predpokladať, že štátny tajomník má tiež možnosť v priebehu odvolacieho konania požiadať o pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie. Opačné riešenie by mohlo predstavovať riziko, že štátny tajomník bude zbavený akejkolvek konkrétnej možnosti podať odvolanie, keďže lehota na odovzdanie nemusí byť vždy dostatočná na to, aby vnútroštátny súd mohol rozhodnúť o odvolaní.

- 15 Za týchto podmienok Raad van State (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 27 ods. 3 a článok 29 nariadenia [Dublin III] vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby v prípade, že právny poriadok členského štátu stanovuje pre veci, o aké ide v prejednávacom prípade, druhostupňové konanie, odvolací súd počas prejednávania veci na návrh príslušného orgánu členského štátu nariadil predbežné opatrenie, ktoré má za následok pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie?“

O prejudiciálnej otázke

- 16 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje súdu rozhodujúcemu v druhostupňovom konaní o opravnom prostriedku proti rozsudku, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o odovzdaní, prijať na návrh príslušných orgánov predbežné opatrenie, ktoré im umožní neprijať nové rozhodnutie až do rozhodnutia o tomto opravnom prostriedku a ktorého cieľom alebo účinkom je pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie až do tohto rozhodnutia.
- 17 Článok 29 ods. 1 nariadenia Dublin III stanovuje, že odovzdanie dotknutej osoby do zodpovedného členského štátu sa uskutoční, v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, hneď, ako je to prakticky možné, a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť tejto osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní, ak má v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.
- 18 Podľa článku 29 ods. 2 uvedeného nariadenia, ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu je zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa tým presunie na žiadajúci členský štát.
- 19 V tejto súvislosti síce vyplýva z článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III, že normotvorca Európskej únie mal v úmysle podporiť rýchly výkon rozhodnutí o odovzdaní, nič to však nemení na tom, že nemal v úmysle obetovať súdnu ochranu žiadateľov o medzinárodnú ochranu požiadavke rýchlosti pri vybavovaní ich žiadosti a v záujme zabezpečenia tejto ochrany stanovil, že výkon týchto rozhodnutí môže byť v určitých prípadoch odložený [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. januára 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a i.*, C-322/19 a C-385/19, EU:C:2021:11, bod 88, ako aj z 22. septembra 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní)*, C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 40 a 60].
- 20 Článok 27 ods. 3 tohto nariadenia tak vyžaduje, aby členské štáty poskytli dotknutým osobám opravný prostriedok, ktorý môže viesť k odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní, ktoré bolo voči nim prijaté [rozsudok z 22. septembra 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní)*, C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 41].
- 21 Podľa tohto ustanovenia musia členské štáty po prvé stanoviť, že odvolanie proti rozhodnutiu o odovzdaní priznáva dotknutej osobe právo zotrvať v členskom štáte, ktorý toto rozhodnutie prijal, a to až do prijatia rozhodnutia o odvolaní, po druhé, že po podaní odvolania proti

rozhodnutiu o odovzdaní sa odovzdanie automaticky odkladá na primerané obdobie, počas ktorého súd určí, či má toto odvolanie odkladný účinok, alebo po tretie, že dotknutá osoba môže podať odvolanie s cieľom dosiahnuť odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní až do prijatia rozhodnutia o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu [rozsudok z 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 42].

- 22 Okrem toho článok 27 ods. 4 nariadenia Dublin III dopĺňa uvedené ustanovenie tým, že členským štátom umožňuje stanoviť, že príslušné orgány môžu bez návrhu rozhodnúť, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa odloží v prípadoch, keď by jeho odklad nevyplýval z účinnosti zákona alebo súdneho rozhodnutia, ak z okolností súvisiacich s týmto výkonom vyplýva, že dotknutá osoba musí mať na to, aby bola zabezpečená jej účinná súdna ochrana, možnosť zostať na území členského štátu, ktorý rozhodnutie o odovzdaní prijal, a to až do prijatia konečného rozhodnutia o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu [pozri v tomto zmysle, rozsudok z 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 54 a 61].
- 23 V prípade, že odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní vyplýva z uplatnenia článku 27 ods. 3 alebo 4 nariadenia Dublin III, z jeho článku 29 ods. 1 vyplýva, že lehota na odovzdanie neplynie od akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, ale odchylné, od konečného rozhodnutia o odvolaní podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 44 a 49].
- 24 Z článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin III a najmä z použitia slovného spojenia „konečné rozhodnutie“ teda vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle, aby lehota na odovzdanie začala plynúť až od momentu, keď sa rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu o odovzdaní stane právoplatným, po vyčerpaní opravných prostriedkov stanovených právnym poriadkom dotknutého členského štátu, za predpokladu, že výkon rozhodnutia o odovzdaní bol na základe článku 27 ods. 3 alebo 4 tohto nariadenia odložený.
- 25 Treba však poznamenať, že tento normotvorca nespresnil procesné spôsoby uplatňovania tohto pravidla v prípade podania opravného prostriedku v druhostupňovom konaní, a najmä to, či uplatnenie uvedeného pravidla môže viesť k vydaniu predbežných opatrení súdom rozhodujúcim o tomto opravnom prostriedku.
- 26 Zo samotného znenia článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin III totiž vyplýva, že sa týka postupov „na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania“. Odkazy na „odvolanie“ a „preskúmanie“ uvedené v tomto ustanovení treba preto chápať tak, že odkazujú len na odvolania a preskúmania rozhodnutí o odovzdaní, ktoré sú uvedené v článku 27 ods. 1 tohto nariadenia. Tieto odvolania a preskúmania však musia byť podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia dostupné adresátovi rozhodnutia o odovzdaní, pričom príslušné orgány nemajú záujem napadnúť svoje vlastné rozhodnutia.
- 27 Článok 27 ods. 3 nariadenia Dublin III sa má preto vykladať v tom zmysle, že jeho cieľom je upraviť len predbežné opatrenia, ktoré môžu na základe zákona alebo na žiadosť dotknutej osoby vyplývať z podania odvolania alebo návrhu na preskúmanie takéhoto rozhodnutia v prvostupňovom konaní. Toto ustanovenie naopak nemá za cieľ upraviť predbežné opatrenia, ktoré môžu byť prípadne prijaté v rámci druhostupňového konania o opravnom prostriedku podanom príslušnými orgánmi.

- 28 Ďalej je potrebné uviesť, že z článku 27 ods. 4 nariadenia Dublin III síce vyplýva, že odklad alebo pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie môže byť v určitých prípadoch iniciované príslušnými orgánmi, avšak toto ustanovenie predstavuje, ako bolo pripomenuté v bode 22 tohto rozsudku, doplnenie článku 27 ods. 3 tohto nariadenia, ktorého cieľom je odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní.
- 29 Z toho vyplýva, že článok 27 ods. 4 nariadenia Dublin III nemožno uplatniť v situácii, akými sú situácie vo veci samej, v ktorej bolo rozhodnutie o odovzdaní zrušené v prvostupňovom konaní. V takejto situácii už totiž v rámci druhostupňového konania o opravnom prostriedku podanom príslušnými orgánmi neexistuje rozhodnutie o odovzdaní, ktorého výkon by mohol byť odložený.
- 30 Napokon vzhľadom na to, že nariadenie Dublin III neobsahuje žiadne všeobecnejšie pravidlo týkajúce sa možnosti podať súdny prostriedok nápravy proti rozhodnutiu o odvolaní podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo výslovne upravujúcemu režim prípadného odvolania, treba dospieť k záveru, že ochrana priznaná článkom 27 ods. 1 uvedeného nariadenia v spojení s článkom 18 a článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa obmedzuje na existenciu súdneho prostriedku nápravy a nevyžaduje zavedenie viacstupňových konaní [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 33].
- 31 Vzhľadom na vyššie uvedené a na neexistenciu právnej úpravy Únie v tejto oblasti prináleží teda každému členskému štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie rozhodol, že vo svojom vnútroštátnom právnom poriadku prípadne zavedie druhostupňové konanie proti rozsudku o odvolaní proti rozhodnutiu o odovzdaní, a prípadne stanovil procesné postupy tohto druhostupňového konania, vrátane možného vydania predbežných opatrení, avšak za predpokladu, že tieto postupy nie sú v situáciách upravených právom Únie menej priaznivé ako v podobných situáciách upravených vnútroštátnym právom (zásada ekvivalencie) a v praxi neznemožňujú alebo nadmerne nesťažujú výkon práv priznaných právom Únie (zásada efektivity) [pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, body 34 a 35, ako aj z 15. apríla 2021, Belgicko (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 42].
- 32 V tejto súvislosti, najmä vzhľadom na to, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, ktorej sa týka tento návrh, sa v holandskom právnom poriadku uplatňuje na všetky správne konania o opravnom prostriedku, takáto právna úprava môže stanoviť, že súd rozhodujúci v druhostupňovom konaní o takomto opravnom prostriedku môže na návrh príslušných orgánov nariadiť predbežné opatrenia. Táto právna úprava sa naopak nemôže odchyliť od článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin III tým, že stanoví, že takéto opatrenia majú, okrem prípadov uvedených v tomto ustanovení, za následok odklad plynutia lehoty na odovzdanie, a teda oddialenie jej uplynutia.
- 33 Ako však vyplýva z bodov 23 a 24 tohto rozsudku, z článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin III vyplýva, že lehota na odovzdanie môže začať plynúť od vydania konečného rozhodnutia o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní len vtedy, ak bol výkon tohto posledného rozhodnutia odložený počas preskúmania odvolania v prvostupňovom konaní podľa článku 27 ods. 3 alebo 4 tohto nariadenia.

- 34 Z toho vyplýva, že predbežné opatrenie, ktoré má za následok pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie až do vydania rozhodnutia v druhostupňovom konaní o opravnom prostriedku, možno prijať len vtedy, ak bol výkon rozhodnutia o odovzdaní odložený do rozhodnutia o odvolaní v prvostupňovom konaní v súlade s poslednými uvedenými ustanoveniami.
- 35 V takejto situácii predĺženie odkladu počítania plynutia lehoty na odovzdanie až do vydania rozhodnutia o opravnom prostriedku v druhostupňovom konaní na jednej strane umožňuje zabezpečiť rovnosť zbraní a účinnosť konaní o opravnom prostriedku tým, že zaručuje, že táto lehota neuplynie, ak výkon rozhodnutia o odovzdaní nebol možný v dôsledku podania opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu.
- 36 Na druhej strane rozhodnutie podmieniť predĺženie odkladného účinku odvolania v prvostupňovom konaní proti rozhodnutiu o odovzdaní na uplynutie lehoty na odovzdanie prijatím predbežného opatrenia v rámci druhostupňového konania umožňuje zabrániť tomu, aby podanie opravného prostriedku v druhostupňovom konaní proti rozsudku, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o odovzdaní, systematicky, aj keď sa nezdá, že by tento opravný prostriedok mohol byť úspešný, viedlo k odkladu počítania plynutia lehoty, ktorý by mohol oddialiť posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu dotknutej osoby.
- 37 Takéto pravidlo by teda mohlo podporiť dosiahnutie cieľov uvedeného nariadenia, ktorými sú, ako vyplýva z jeho odôvodnení 4 a 5, stanoviť jasnú a funkčnú metódu založenú na objektívnych a spravodlivých kritériách pre členské štáty aj pre dotknuté osoby, ktorá umožní rýchle určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, aby sa zabezpečil účinný prístup ku konaniam o poskytnutí takejto ochrany a aby sa neohrozilo rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 58, a z 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správny odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 56].
- 38 Toto pravidlo tak posilňuje uplatnenie záväzných lehôt, ktorými normotvorca Únie vymedzil postupy prevzatia a prijatia späť. Tieto lehoty rozhodujúcim spôsobom prispievajú k dosiahnutiu cieľa, ktorým je rýchle vybavenie žiadostí o medzinárodnú ochranu, pretože zaručujú, že uvedené postupy sa vykonajú bez zbytočného odkladu, a odrážajú osobitný význam, ktorý tento normotvorca pripisuje rýchlemu určeniu členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ako aj skutočnosť, že so zreteľom na cieľ zabezpečiť účinný prístup ku konaniam o udelení medzinárodnej ochrany a neohroziť tento cieľ rýchleho vybavenia, je dôležité, aby tieto žiadosti v prípade potreby posudzoval iný členský štát ako ten, ktorý je určený ako zodpovedný na základe kritérií stanovených v kapitole III tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2018, X a X, C-47/17 a C-48/17, EU:C:2018:900, body 69 a 70).
- 39 Naopak, ako sa zdá v sporoch vo veciach samých, a s výhradou overenia, ktoré prináleží vnútroštátnemu súdu, ak výkon rozhodnutia o odovzdaní nebol odložený až do rozhodnutia o odvolaní v prvostupňovom konaní, možnosť požiadať v rámci opravného prostriedku v druhostupňovom konaní o vydanie takéhoto predbežného opatrenia, o aké ide vo veci samej, by v skutočnosti umožnila príslušným orgánom, ktoré nepovažovali za vhodné využiť možnosť, ktorú im poskytuje článok 27 ods. 4 nariadenia Dublin III, s cieľom zabezpečiť účinnú súdnu ochranu dotknutých osôb, ani nevykonali rozhodnutie o odovzdaní počas preskúmania tohto opravného prostriedku, oddialiť začiatok plynutia lehoty na odovzdanie stanovenej v článku 29 ods. 1 tohto nariadenia, a tým zabrániť tomu, aby bola zodpovednosť za vybavenie žiadostí týchto osôb

presunutá na žiadajúci členský štát podľa článku 29 ods. 2 uvedeného nariadenia, a týmto spôsobom neprimerane oddialiť konanie o medzinárodnej ochrane, čím by sa ohrozili ciele tohto nariadenia pripomenuté v bodoch 37 a 38 tohto rozsudku.

- 40 Vzhľadom na všetko vyššie uvedené treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu v druhostupňovom konaní o opravnom prostriedku proti rozsudku, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o odovzdaní, umožňuje prijať na návrh príslušných orgánov predbežné opatrenie, ktoré im umožní neprijať nové rozhodnutie až do rozhodnutia o tomto opravnom prostriedku a ktorého cieľom alebo účinkom je pozastavenie plynutia lehoty na odovzдание až do tohto rozhodnutia, za predpokladu, že takéto opatrenie možno prijať len vtedy, ak bol výkon rozhodnutia o odovzdaní odložený podľa článku 27 ods. 3 alebo 4 uvedeného nariadenia počas preskúmania odvolania v prvostupňovom konaní.

O trovách

- 41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, v spojení s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu v druhostupňovom konaní o opravnom prostriedku proti rozsudku, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o odovzdaní, umožňuje prijať na návrh príslušných orgánov predbežné opatrenie, ktoré im umožní neprijať nové rozhodnutie až do rozhodnutia o tomto opravnom prostriedku a ktorého cieľom alebo účinkom je pozastavenie plynutia lehoty na odovzдание až do tohto rozhodnutia, za predpokladu, že takéto opatrenie možno prijať len vtedy, ak bol výkon rozhodnutia o odovzdaní odložený podľa článku 27 ods. 3 alebo 4 uvedeného nariadenia počas preskúmania odvolania v prvostupňovom konaní.

Podpisy